

Cartea lui Daniel - Numărul o sută treisprezece

Dezvăluirea aplicării triple a profeției: înțelegerea semnificației datei de 11 septembrie 2001 în context biblic

Jeff Pippenger
2024-03-03

Atunci când Domnul Și-a condus poporul zilelor de pe urmă înapoi la „cărările cele vechi” ale lui Ieremia, la 11 septembrie 2001, El identificase deja regula întregii aplicări a profeției.

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” De asemenea, am pus peste voi străjeri, zicând: „Luați aminte la sunetul trâmbiței.” Dar ei au zis: „Nu vom lua aminte.” Ieremia 6:16, 17.

Când Domnul Și-a întors poporul la cărările cele vechi, ei aveau să găsească odihnă (ploaia târzie), iar străjerilor li s-a încredințat atunci un mesaj de trâmbiță. Toți prorocii identifică în chipul cel mai desăvârșit sfârșitul zilelor de pe urmă, astfel încât mesajul de trâmbiță al zilelor de pe urmă avea să fie trâmbița finală, care este a șaptea trâmbiță, care este al treilea vai.

Când poporul Său din zilele de pe urmă a început să umble pe cărările cele vechi, s-a recunoscut că trăsăturile primei vai îl identificau pe un anumit conducător istoric simbolic (Mahomed) și că a doua vai făcea același lucru (Osman). S-a constatat că fiecare dintre primele patru trâmbițe avea, de asemenea, conducători simbolici specifici pentru a identifica trâmbița și atunci s-a recunoscut că Osama bin Laden era conducătorul simbolic al celei de-a treia vai.

Mohammed a fost asociat cu Arabia, iar Osman a fost simbolul Imperiului Otoman din Turcia, iar Osama bin Laden a reprezentat teroarea islamică la nivel mondial, deși el, asemenea lui Mohammed, era arab.

It was also recognized that the first woe hurt the armies of Rome, and that the second woe killed the armies of Rome. On 11 September 2001, it was then recognized that Islam of the third woe hurt the army of Rome (the United States), but that at the Sunday law it will kill the army of Rome, as the United States comes to its conclusion as the sixth kingdom of Bible prophecy, and surrenders its national sovereignty to the threefold union of the dragon, the beast, and the false prophet.

Bylo rozpoznáno, že Spojené státy jsou pozemská šelma se dvěma rohy moci. Základní prorockou charakteristikou pozemské šelmy je, že se mění z beránka v draka. Prorocky rohy představují sílu a silou pozemské šelmy byly republikanismus a protestantismus, znázorněné jako dva rohy pozemské šelmy. Nyní však v posledních dnech se dvě síly pozemské šelmy změnily na vojenskou a hospodářskou moc. Dne 11. září 2001 islám třetího běda udeřil na zemi, symbol pozemské šelmy, na Pentagon, symbol její vojenské moci, a na Dvojčata v New Yorku, symbol její hospodářské síly.

Atunci când s-a recunoscut, de asemenea, că istoria de început a celei dintâi vai și istoria de încheiere a celei de-a doua vai prezentau amândouă o ilustrare a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, s-a recunoscut că, la sosirea celei de-a treia vai, când marile clădiri ale New York-ului au fost doborâte, s-a identificat că procesul de sigilare al celor o sută patruzeci și patru de mii începuse.

„Vine acum cuvântul că eu aș fi declarat că New Yorkul urmează să fie măturat de un val uriaș? Aceasta nu am spus-o niciodată. Am spus, pe când priveam marile clădiri care se înălțau acolo, etaj după etaj: «Ce scene îngrozitoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1–3.» Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este o avertizare cu privire la ceea ce vine asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce va veni asupra New Yorkului, decât că știu că într-o zi marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că nimicirea este în lume. Un cuvânt de la Domnul, o singură atingere a puterii Sale mărețe, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina.” Review and Herald, 5 iulie 1906.

„pieirea care este în lume” este caracterul islamului, căci caracterul său este reprezentat ca Apollyon și Abaddon în capitolul nouă, versetul unsprezece din Apocalipsa.

Și aveau peste ele un împărat, pe îngerul Adâncului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apollyon. Apocalipsa 9:11 (NOUĂ UNSPREZECE).

หมายเหตุหรืออุปนิสัย ของกษัตริย์ผู้ปกครองอิสลาม ทั้งในภาษาฮีบรูและกรีก ดังที่แสดงไว้โดยนามทั้งสอง คือ “ความตาย” และ “ความพินาศ” ซึ่งได้มาถึงเมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 เมื่ออาคารใหญ่ทั้งหลายในนครนิวยอร์กถูกโยนลง ณ จุดนั้น วิวรณ์ บทที่สิบแปด ข้อหนึ่งถึงข้อสาม ก็ได้เริ่มสำเร็จเป็นจริง

S-a recunoscut că prima menționare a omului sălbatic al islamului în cartea Genezei a folosit cuvântul ebraic pentru „măgarul sălbatic arab”, care a fost tradus în verset ca „om sălbatic”. Simbolul islamului este familia cailor, iar în capitolul nouă din Apocalipsa, acesta a fost de asemenea reprezentat ca un cal de război. Pe hărțile sacre din Habacuc, despre care poporul lui Dumnezeu fusese înștiințat că „nu trebuie schimbate”, islamul era de asemenea reprezentat prin caii de război.

Și Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu și-i vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit necazul tău. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.” Geneza 16:11, 12.

Prima menționare a nașterii lui Ismael a fost asociată cu o „înfrânare”, care a devenit un simbol principal asociat cu islamul.

Acum Sarai, soția lui Avram, nu-i născuse copii; însă ea avea o roabă, o egipteancă, al cărei nume era Agar. Și Sarai i-a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a oprit să nasc; te rog, intră la roaba mea; poate că voi avea copii prin ea.” Și Avram a ascultat de glasul lui Sarai. Geneza

16:1, 2.

În însăși aceeași primă menționare a islamului, așa cum este reprezentat prin nașterea lui Ismael, este accentuată supunerea. Conceptul supunerii este fundamental pentru religia islamului. Cuvântul „Islam” este derivat din două cuvinte arabe, „salaam”, care înseamnă „pace”, și „aslama”, care înseamnă „a se supune” sau „a se preda”. Islamul învață că credincioșii trebuie să-și supună voința voinței lui Allah (Dumnezeu) în toate aspectele vieții. După ce Sara și-a dat seama că luase o decizie rea încurajându-l pe Avraam s-o ia pe Agar și să-l aducă pe lume pe Ismael, a primit permisiunea de la Avraam s-o trateze aspru pe Agar, fapt care a determinat-o pe Agar să fugă din casa lui Avraam. Acolo a primit un mesaj de la înger.

Dar Abram i-a zis Saraii: „Iată, slujnica ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place.” Și, când Sarai s-a purtat aspru cu ea, ea a fugit dinaintea feței ei. Și Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustie, lângă izvorul care este pe drumul spre Șur. Și i-a zis: „Agar, slujnica Saraii, de unde vii? și unde te duci?” Iar ea a zis: „Fug dinaintea feței stăpânei mele, Sarai.” Și Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te la stăpâna ta și supune-te sub mâinile ei.” Și Îngerul Domnului i-a zis: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța, așa încât nu va putea fi numărată din pricina mulțimii.” Și Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ești însărcinată și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit necazul tău. Și el va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi.” Geneza 16:6–12.

Kuzuilwa kwa Uislamu, “unyenyekvu” unaowakilisha tabia ya dini ya Uislamu, na jukumu la Uislamu vyote vimo katika kutajwa kwa kwanza kwa Ishmaeli, na vinawakilisha DNA ya kinabii ya Uislamu unaowakilishwa na mikosi mitatu ya Ufunuo. Mara tu Bwana alipowaleta watu Wake kwenye njia za kale za Yeremia, wao pia walitambua kwamba “pepo nne” zinazozuiliwa na malaika wanne wa Ufunuo sura ya saba, ni hasa pepo nne za Uislamu.

„Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal înfuriat care caută să se desprindă și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând în calea sa distrugere și moarte.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

„Mânia calului” a Islamului, care este totodată și „cele patru vânturi” ce sunt „ținute în frâu” câtă vreme se împlinesc sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii, poartă „moarte și distrugere” (Abaddon și Apollyon) în „calea” lor. După cum restrângerea pusă asupra Agar a așezat acel atribut profetic în simbolul Islamului, tot astfel cele patru vânturi și calul mânios sunt amândouă ținute în frâu; iar, având acest fapt stabilit, s-a recunoscut că începutul celei dintâi nenorociri identifică o restrângere asupra Islamului, așa cum este reprezentată prin porunca istorică a lui Abubakar.

Și li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care nu au sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Apocalipsa 9:4.

Linie după linie, începutul celui de-al doilea vai, care, în întreita aplicare a celor trei vaiuri, este suprapus peste începutul primului vai, identifică o dezlegare a celor patru îngeri, care, în verset, reprezintă dezlănțuirea celui de-al doilea mare jihad al islamului.

Zicând către al șaselea înger, care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat. Apocalipsa 9:14.

De aceea s-a înțeles că, la începutul celui de-al treilea vaiet, Islamul avea să fie deopotrivă eliberat și restrâns, ceea ce constituie însăși mărturia Sorei White.

„În vremea aceea, pe când lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. În vremea aceea, «ploaia târzie», sau învierea de la fața Domnului, va veni pentru a da putere glasului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate.” Early Writings, 85.

Atunci când a fost cercetată consemnarea istorică a islamului, s-a constatat că războiul și realizările islamului arab din prima nenorocire sunt înțelese de islam ca „primul mare jihad” și că războiul Imperiului Otoman, care a început când au fost dezlegați cei patru îngeri, este înțeles de islam ca „al doilea mare jihad”. În acord cu întreita aplicare, islamul crede că al treilea și ultimul mare jihad a început la 11 septembrie 2001. Așa cum a scris cândva William Miller: „Istoria și profeția se potrivesc.”

Aplicarea „linie peste linie” a unei eliberări și a unei restrângeri simultane, așa cum este reprezentată prin suprapunerea liniei profetice de început a primei și a celei de-a doua vai peste cealaltă, a fost confirmată în chip desăvârșit de Spiritul Profeției, iar imediat după ce islamul a lovit la 11 septembrie 2001, președintele George W. Bush a impus o restrângere mondială asupra islamului prin inițierea războiului său împotriva terorii. Eliberarea și restrângerea simultană a „calului mânios” al islamului au fost confirmate de Biblie, de Spiritul Profeției și, de asemenea, de istorie.

Cei care „urmează Mielul” înapoi pe vechile cărări millerite găsesc „odihna”, care este ploaia târzie, despre care sora White arată că începe atunci când neamurile se mânie, dar sunt ținute în frâu, așa cum au fost la 11 septembrie 2001.

„La acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar națiunile se vor mânia, însă vor fi ținute în frâu pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. La acel timp, «ploaia târzie», sau învierea de la prezența Domnului, va veni pentru a da putere glasului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când vor fi revărsate cele șapte plăgi de pe urmă.” Early Writings, 85.

Cei care „urmează Mielul” înapoi pe vechile cărări millerite găsesc „odihna”, care este ploaia târzie, pe care sora White o identifică drept începând atunci când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât la 11 septembrie 2001.

„Ploaia târzie urmează să se reverse asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să coboare din cer, iar întregul pământ urmează să fie luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Acel înger puternic a coborât atunci când clădirile din New York au fost aruncate jos; pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început, iar ploaia târzie a început să stropească. Cei care au fost conduși înapoi la vechile cărări ale lui Ieremia și au găsit „odihna”, care este ploaia târzie, au recunoscut atunci că „odihna și înviorarea” din Isaia era, de asemenea, ploaia târzie, dar era și o identificare a încercării care, la 11 septembrie 2001, a stat înaintea poporului lui Dumnezeu și, în mod deosebit, înaintea „batjocoritorilor” care „stăpâneau peste Ierusalim”. Ei au ajuns să înțeleagă că încercarea era dublă, căci ea reprezenta solia Islamului din al treilea vai și, la fel de important, reprezenta metodologia biblică ce a întemeiat solia ploii târzii.

Kome li je rekao: Ovo je počinak kojim ćete dati odmora umornome; i ovo je osvježenje; ali oni ne htjedoše poslušati. Zato im je riječ Gospodnja bila: zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da bi otišli, i pali nauznak, i razbili se, i bili uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Zato čujte riječ Gospodnju, vi ljudi podrugljivi, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Izaija 28:12–14.

Ghidându-se pe cărările cele vechi, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a ajuns apoi să vadă că parabola celor zece fecioare, care „ilustrează experiența poporului adventist”, urma să se repete „întocmai până la literă” în timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Mărturia istoriei în care parabola s-a împlinit pentru prima dată a arătat că Habacuc capitolul doi era legat în mod direct de parabolă și făcea parte din ea. Prin urmare, „dezbateră” din Habacuc doi reprezenta încercarea odihnei și înviorării pe care oamenii batjocoritori au refuzat să o asculte. Pe măsură ce studenții credincioși ai Bibliei au continuat să cerceteze cărările cele vechi, ei au înțeles că nu numai parabola celor zece fecioare și Habacuc doi erau aceeași profetie, ci și Ezechiel capitolul doisprezece.

„Un pasaj din profetia lui Ezechiel a fost, de asemenea, o sursă de putere și mângâiere pentru credincioși: «Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, ce este zicătoarea aceasta pe care o aveți în țara lui Israel, zicând: Zilele se lungesc și orice vedenie rămâne fără împlinire? De aceea, spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu.... Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii.... Eu voi vorbi, și cuvântul pe care-l voi rosti se va împlini; nu va mai fi amânat.» «Cei din casa lui Israel zic: Vedenia pe care o vede este pentru multe zile de acum înainte și el procește despre vremuri îndepărtate. De aceea, spune-le: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi amânat, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini.» Ezechiel 12:21–25, 27, 28.” Tragedia veacurilor, 393.

Perioada sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, așa cum este reprezentată de mișcarea adventă din 1840 până în 1844, reprezintă perioada de timp din zilele de pe urmă, când „împlinirea fiecărei vedenii” „se va împlini”. Istoria profetică a celui dintâi vai, așezată peste istoria profetică a celui de-al doilea vai, identifică istoria profetică a celui de-al treilea vai, care este istoria profetică a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Ea este, de asemenea, istoria anilor 1840–1844. Ea este, de asemenea, istoria în care se împlinește lucrarea solului care pregătește calea pentru Solul Legământului. Este istoria în care cele două coarne ale fiarei pământului trec printr-o tranziție de la al șaselea la „al optulea”, care „este dintre cei șapte”. Este istoria în care cei doi proroci sunt uciși pe uliță, în capitolul unsprezece din Apocalipsa.

Tot atât de semnificativ este însă și faptul că, deoarece cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată, împreună cu principiul potrivit căruia toți prorocii vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre oricare altă perioadă, la 11 septembrie 2001 „zilele prorocite sunt aproape”, când „cuvintele” pe care Dumnezeu le-a rostit „se vor împlini” și „nu va mai fi nicio amânare”.

Răzvrătirea din 1863 a rânduit ca adventismul laodicean să rățăcească în pustie până când aveau să moară cu toții. Domnul S-a întors la acea istorie la 11 septembrie 2001, așa cum făcuse cu Israelul antic la Cades.

Vizita întâi la Cades a produs răzvrătirea celor zece iscoade și a adus vremea rătăcirii prin pustie. La sfârșitul celor patruzeci de ani, ei s-au întors la Cades, și acolo Moise a lovit Stânca a doua oară și i s-a interzis să intre în Țara Făgăduită, dar ei au intrat cu Iosua. 11 septembrie 2001 identifică ultima generație, iar Dumnezeu nu-Și va mai prelungi Cuvântul.

Vom aborda acest fapt în articolul următor.

“Istoria vieții lui Israel în pustie a fost consemnată spre folosul Israelului lui Dumnezeu până la încheierea timpului. Purtarea lui Dumnezeu față de pribegii deșertului, în toate mersurile lor înapoi și încolo, în expunerea lor la foame, sete și oboseală, precum și în manifestările uimitoare ale puterii Sale spre alinarea lor, constituie o pildă divină, plină de avertizare și învățătură pentru poporul Său din toate veacurile. Experiența variată a evreilor a fost o școală de pregătire pentru căminul lor făgăduit în Canaan. Dumnezeu dorește ca poporul Său din aceste zile de pe urmă să treacă în revistă, cu inimi smerite și cu duhuri învățabile, încercările de foc prin care a trecut Israelul din vechime, pentru ca astfel să fie instruit în pregătirea sa pentru Canaanul ceresc.”

„Stânca care, lovită la porunca lui Dumnezeu, și-a revărsat apele vii, era un simbol al lui Hristos, lovit și zdrobit pentru ca, prin sângele Său, să poată fi pregătit un izvor pentru mântuirea omului pieritor. După cum stânca fusese lovită o singură dată, tot astfel Hristos urma să fie „adus o singură dată jertfă, ca să poarte păcatele multora”. Dar când Moise a lovit în chip pripit stânca la Cades, frumosul simbol al lui Hristos a fost stricat. Mântuitorul nostru nu trebuia să fie jertfit a doua oară. După cum marea jertfă a fost adusă o singură dată, este necesar doar ca aceia care caută binecuvântările harului Său să ceară în Numele lui Isus, să-și reverse dorințele inimii într-o rugăciune de pocăință. O astfel de rugăciune va aduce înaintea Domnului oștirilor rănilor lui Isus, și atunci va curge din nou sângele dătător de viață, simbolizat prin curgerea apei vii pentru Israelul însetat.”

„Numai prin credință vie în Dumnezeu și prin ascultare smerită de poruncile Sale poate omul nădăjduit să dobândească aprobarea divină. Cu prilejul acelei mari minuni de la Cades, Moise, istovit de cârtirea și răzvrătirea necurmată a poporului, L-a pierdut din vedere pe Ajutorul său Atotputernic; n-a dat ascultare poruncii: «Vorbiți stâncii, și ea își va da apele»; și, lipsit de puterea divină, a fost lăsat să-și păteze mărturia printr-o manifestare de patimă și slăbiciune omenească. Omul care ar fi trebuit și ar fi putut să rămână curat, statornic și neegoist până la încheierea lucrării sale a fost biruit în cele din urmă. Dumnezeu a fost dezonorat înaintea adunării lui Israel, când ar fi putut fi onorat, iar Numele Său slăvit.”

„Judecata rostită îndată împotriva lui Moise a fost dintre cele mai dureroase și umilitoare,—anume că el, împreună cu Israelul răzvrătit, trebuia să moară înainte de a trece Iordanul. Dar va susține omul că Domnul S-a purtat cu asprime față de slujitorul Său pentru acea singură abatere? Dumnezeu îl onorase pe Moise așa cum nu onorase pe niciun alt om aflat atunci în viață. Îi apărase cauza iar și iar. Îi ascultase rugăciunile și vorbise cu el față către față, cum vorbește un om cu prietenul său. Tocmai în măsura luminii și cunoștinței de care se bucurase Moise, vina lui era sporită.” Signs of the Times, 7 octombrie 1880.